γει ἑκάτερος αὐτῶν; Ἀλλὰ δὲν συμφέρει ὑμῖν ἡ τοιαύτη σύγκρισις· διότι θ' ἀπεκαλύπτετο ὅτι ἕκαστος Εὐρωπαῖος παράγει ὡς 100 καὶ φορολογεῖται ὡς 10, ἐν ᾧ ἕκαστος Ἕλλην παράγει ὡς 10 καὶ φορολογεῖται ὡς 9· τὸ ἓν δέκατον ἀπομένει αὐτῷ ὡς κεφάλαιον, ὡς ἀποταμίευμα καὶ ὡς διατροφή. Αὕτη εἶνε ὑπὸ γενικοὺς χαρακτῆρας ἡ ἀλήθεια, ἣν ὑποκρίνεσθε ὅτι δὲν ἐννοεῖτε, διὰ νὰ φορολογήσητε σκληρότερον καὶ ἐπιβουλότερον κοινωνίαν, ἥτις ὀργᾷ πρὸς ἐργασίαν καὶ πρὸς πλουτισμὸν καὶ τὴν ὁποίαν κατεμαράνατε ἀκαιρίως εἰς ἐποχήν, καθ' ἣν πρώτην φορὰν μετὰ τὴν πολιτικὴν μεταβολὴν τοῦ 62 παρίστατο σπουδαιοτάτη εὐκαιρία ἐργασίας, ἀποταμιεύσεως πλουτισμοῦ καὶ κοινωνικῆς προόδου.

Καὶ διατί πρὸς θεοῦ, ἐτέθησαν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ὡς φραγμὸς μεταξὺ τῆς πατρίδος καὶ τῆς προόδου, καὶ ἐμποδίζουσιν αὐτὰς νὰ τείνωσι πρὸς ἀλλήλας τὴν χεῖρα; Διὰ νὰ ἀποκτήσωσιν ἐπιρροήν, διὰ νὰ ἐνισχυθῶσι πολιτικῶς διὰ νὰ κυβερνῶσιν ὅσον τὸ δυνατὸν πλειότερον χρόνον. Ἀλλὰ δύναται νὰ οἰκοδομηθῇ πολιτικὴ ἐπιρροὴ ἐπὶ τῆς κοινῆς γυμνότητος καὶ δυστυχίας; Ναί, ἀπαντᾷ ὁ Μακιαβέλης, ναὶ καὶ ὁ Τρικούπης. Κατάπτυστος πολιτικὴ σχολὴ βλέπουσα ἐξαφανιζομένην ἀπὸ τῆς Εὐρώπης τὴν τυραννίαν, ἐδίδαξε καὶ ἀνέπτυξε τὴν ἀρχὴν τῆς ἠθικῆς βίας ὡς ὅπλον τῆς τυραννίας καὶ ἐφαντάσθη τὸ Κράτος ὡς πρότυπον νοσοκομείου, ὅπου μία γραῦς ὑγιὴς δύναται νὰ δεσπόσῃ ἐπὶ χιλίων ψυχορραγούντων ἀνδρῶν. Καὶ οἱ πολιτευταὶ οἱ ἡμέτεροι, ἐπιτήδειοι πάντοτε παρ' ἡμῖν τῶν ἐν Εὐρώπῃ, ἐνηγκαλίσθησαν τὰ δόγματα τῆς σχολῆς ταύτης καὶ θαυμάζουσιν ἑαυτοὺς ὅταν μία τις πανουργία τοῦ μαθητευομένου αὐτῶν ἐγκεφάλου ἐπιτύχῃ τὴν ἐξαπάτησιν τῆς κοινωνίας καθ' ὅλους τοὺς κανόνας. Ἡ φιλοτιμία τοῦ πανουργεύεσθαι ἀντικατέστησε παρ' αὐτοῖς τὴν φιλοτιμίαν τοῦ πράττειν τὸ καλὸν καὶ αἰσθάνονται ἀληθῆ ἀγαλλίασιν ὅταν βλάπτοντες παντοιοτρόπως τὴν χώραν, προσεπαυξήσωσι τὰ πολιτικὰ καὶ χρηματικὰ αὐτῶν κεφάλαια. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ σκέπτεσθαι κοινωνία ἀποτελουμένη ἐκ πολιτῶν ὑγιῶν καὶ πλουτούντων καὶ ἀνεξαρτήτων εἶνε δυσπειθὴς καὶ δυσχαλιναγώγητος· ὅπως εὐκολυνθῇ τὸ ἔργον τοῦ κυβερνᾶν καὶ καταστῇ προσιτὸν καὶ εἰς τὰς πεζοτάτας φύσεις πρέπει ἡ κοινωνία νὰ πτωχυνῇ, νὰ δυστυχῇ καὶ νὰ ἐπαιτῇ.

Ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη ἡ οἰκονομικὴ χολέρα μετεδόθη ἀπὸ τοῦ Κράτους εἰς τὴν κοινωνίαν. Κατὰ τὸ παρελθὸν αἱ οἰκονομικαὶ δυσχέρειαι ἐκ τῆς πολιτικῆς ἀκολασίας καὶ τῆς διοικητικῆς φαυλότητος προερχόμεναι, δὲν ἔθιγον τοὐλάχιστον τὴν κοινωνίαν εἰμὴ λίαν ἐλαφρῶς, ἡ δὲ Ἑλλὰς ὡμοίαζε πρὸς γεγυμνασμένην ὀρχήστραν, ἧς τὰ μέλη γνωρίζουσι νὰ μὴ ἀφίστανται τῆς ἁρμονίας καὶ ὅταν μεθύων ὁ μουσικοδιδάσκαλος διαφθείρῃ τὸν ρυθμόν. Τί συμβήσεται μετὰ τὴν νέαν ταύτην τροπὴν τοῦ ζητήματος οὐδεὶς ὁ μὴ προβλέπων. Ἐὰν τὸ ὑπουργεῖον ἀφεθῇ ἐλεύθερον νὰ συμπληρώνῃ τὸ σύστημα αὐτοῦ, τὰ ὀλίγα σήμερον κρούσματα θὰ πολλαπλασιασθῶσι καὶ ἡ χολέρα θὰ θύσῃ καὶ θὰ ἀπωλέσῃ ἐντὸς ὀλίγου. Δὲν μεταφράζονται οἱ νόμοι ξένων ἐθνῶν ἀτιμωρητεὶ κυβέρνησις μεταφραστῶν ἀποκαλύπτει μὲν ἴσως ὤμους ἀχθοφορικούς, ἀλλ' οὐχὶ προσόντα κυβερνητικά. Οἱ νέοι φορολογικοὶ νόμοι σβύνουσι τὴν παραγωγὴν καὶ συντρίβουσι δακτύλους πολλοὺς καὶ ἐξαιρέτους τῆς μικρᾶς ἡμῶν οἰκονομικῆς δράσεως. Ἑξήκοντα ἔτη διέρρευσαν ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας ἵνα ἀναπτυχθῇ εἰς ὃ σημεῖον εὑρίσκεται σήμερον ἡ καλλιέργεια τοῦ καπνοῦ καὶ ἡ οἰνοποιΐα καὶ ἡ οἰνοπνευματοποιΐα τὴν ὁποίαν καταστρέφει ὁ κ. Τρικούπης διὰ μιᾶς μεταφράσεως. Διὰ ταῦτα τὸ ὑπουργεῖον πρέπει νὰ τεθῇ ἐν λοιμοκαθαρτηρίῳ ὑπὸ κάθαρσιν καὶ ἐὰν νοσῇ αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἂς εὕρῃ τὴν ἀξίαν τύχην του, ἀλλ' ἂς σωθῇ ἡ κοινωνία.

Κ. Ἱεροκλῆς

111 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 111

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 837.)

Τὴν ὀγδόην ὥραν καὶ πεντήκοντα λεπτά, ἡ ἅμαξα, ἥτις εἶχε παραλάβει ἐκ Σατοῦ τὸν ἰατρὸν Λέγενδρον καὶ τὴν Ἰωάνναν, εἰσήρχετο εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τῶν ἀνατολικῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἔστη πρὸ τῶν βαθμίδων τοῦ μεγάλου ὑποβάθρου, ὅπου οἱ δύο ταξειδιῶται κατέβησαν. Εἰς τὸν ὑπηρέτην, ὅστις προϋχώρησεν ἵνα λάβῃ τὸν ὁδοιπορικὸν σάκκον, ἔδειξεν εἰσιτήριον ἐνοικιάσεως σιδηροδρομικῆς ἁμάξης προωρισμένης διὰ δύο ταξειδιώτας μέλλοντας νὰ μεταβοῦν ἐκ Παρισίων εἰς Νανσὺ καὶ ἐκ τῆς πόλεως ταύτης εἰς Ἐπινάλ.

Ἡ νεᾶνις ἔφερε συνεχῶς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ παραθύρου, παρατηροῦσα τὰς σκιαγραφίας, αἵτινες ἐφαίνοντο ταχέως καὶ διεδέχοντο ἀλλήλας ἀκαταπαύστως. Ἐνίοτε ἐποίει ἐπιφώνησίν τινα βλέπουσα δένδρα, θάμνους, οἰκίας, αἵτινες ἐφαίνοντο τρέχουσαι, αὐλακας ἠρωτριωμένους, οἵτινες ἐφαίνοντο ὅτι περιεστρέφοντο καὶ διεσκέδαζεν οὕτω ὡς παιδίον.

Ἐν Νανσὺ ἐδέησε νὰ περιμείνῃ ἡμίσειαν ὥραν πρὶν ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ἀμαξοστοιχίας τοῦ Ἐπινάλ. Οἱ ὁδοιπόροι ἡμῶν εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σταθμοῦ, ὅπου ὑπῆρχε πολὺ πλῆθος. Ἡ ὡραιότης τῆς Ἰωάννας ἐφείλκυεν ὅλων τὰ βλέμματα ἐξεταζόντων αὐτὴν περιέργως καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος· ἡ ὠχρότης αὐτῆς, οἱ στυγνοὶ ὀφθαλμοί της, ἡ θλῖψις της, τὸ μαρασμῶδες καὶ φιλάσθενον ἐξωτερικόν της παρῆγον αἴσθημα βαθέως οἴκτου. Ἔλεγον δὲ χαμηλοφώνως.

— Εἶνε δυστυχὴς ἀσθενής, ἣν περιδιαβάζουσι.

— Πρέπει νὰ ἦνε στηθική. Τοσοῦτον ὡραία καὶ εὐειδὴς καὶ ν' ἀποθάνῃ... Τί ἄρμα!

— Ἴσως εἶνε ἀναιμική.

— Ἀδιάφορον, δὲν θὰ ἀργήσῃ πολὺ ἡ δυστυχὴς μικρά· θ' ἀποθάνῃ τὸν φθινόπωρον κατὰ τὴν πτῶσιν τῶν φύλλων.

Οὐδεὶς ὑπώπτευεν ὅτι ἡ ἀσθένεια τῆς Ἰωάννης ἦτο ἡ μανία.

Ὁ παρασημοφορημένος οὗτος κύριος, ἐξηκολούθουν, πρέπει νὰ ἦνε πατήρ της.

— Βεβαίως πατήρ της, τοῦτο φαίνεται ἐπαρκῶς. Δὲν βλέπετε μετὰ ποίας εὐμενείας ἐπαγρυπνεῖ ἐπ' αὐτῆς καὶ πῶς τὴν ἐπιβλέπει; Ἰδοὺ ἀγάπη, ἰδοὺ τρυφερότης.

— Ἀμέσως, μικρά μου, θὰ σᾶς δώσω νὰ πίητε, εἶπεν ὁ ἰατρός.

Οὐδόλως φροντίζων διότι πάντων τὰ βλέμματα εἶχον προσηλωθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἠνέῳξε τὸν πρὸ αὐτοῦ σάκκον, ἔλαβεν ἐπίχρυσον κώδωνα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔκρυπτεν ἐν πρώτοις

ΧΡΟΝΙΚΑ

Λύριων ἀναχωροῦσιν ἐπὶ τῆς «Ἀμφιτρίτης» ἡ βασίλισσα καὶ αἱ βασιλόπαιδες Ἀλεξάνδρα καὶ Μαρία κατευθυνόμεναι εἰς Βισβάδεν πρὸς συνάντησιν τοῦ Βασιλέως. Ἐκεῖθεν οἱ βασιλεῖς θὰ ἀπέλθωσιν εἰς Κοπεγχάγην οἱ λοιποὶ βασιλόπαιδες ὑποθέτομεν ὅτι θὰ διαμείνωσι ἐν Τατοΐῳ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τῶν γονέων αὐτῶν. Τὴν Α. Μ. παρακολουθοῦσιν ἐκ τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς ἡ δεσποινὶς Χρυσοῦλα Ἀναργύρου καὶ ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν ὁ κ. Ἀδόλφος Ρέτνεκ.

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἔτσι ἀπὸ γενναιότητα καὶ εὑρεθέντες εἰς καλὰς στιγμὰς διάψευσιν τοῦ κ. Παναγῆ Κυριακοῦ περὶ ὀχετῶν καὶ ἀποπάτων· τὴν διάψευσιν αὐτὴν ὤφειλε νὰ τὴν διευθύνῃ ὄχι εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς τὴν Διοικητικὴν ἀρχήν, ἤτοι τὴν Νομαρχίαν, καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ εἰς τὴν φίλην αὐτῷ Δημαρχίαν, διότι ὁ κατάλογος ἐδόθη ἡμῖν ὑπὸ τῆς Νομαρχίας, εἶνε δ' ἐπικυρωμένος ὑπὸ τῆς Δημαρχίας. Αὐτὰ τὰ εἴπομεν ἐν τῷ ἄρθρῳ ἡμῶν, κύριε, ὥστε ἦτο περιττὸν νὰ γράψητε διάψευσιν κλπ. Διότι ἡμεῖς δὲν διαψεύδομεν τίποτε ἐν ὅσῳ δὲν διαψεύδει ἡ Νομαρχία. Ὥστε τὸ γράμμα σας εἶνε ὡς νὰ μὴ δημοσιεύηται ἕως ὅτου μᾶς στείλητε ἐπίσημον τῆς Νομαρχίας καὶ τῆς Δημαρχίας. Καὶ ὁ φίλος βουλευτὴς Κυθήρων κ. Κασιμάτης ἦλθε τὸ πρωῒ νὰ μᾶς δώσῃ τοιαύτην διάψευσιν, ἀλλὰ τοῦ εἴπαμε τὰ αὐτὰ καὶ ἐπείσθη.

Ἀφοῦ μιὰ φορὰ ὅμως μᾶς ξανάφεραν εἰς τὸ ζήτημα αὐτό, ἐρωτῶμεν τὸν κ. Διευθυντὴν τί πρέπει νὰ κάμῃ ἀπέναντι τοιούτου σοβαροῦ κινδύνου διὰ τὴν Δημοσίαν Ὑγείαν; Ἰδοὺ τί νὰ κάμῃ: **Νὰ τοὺς βουλώσῃ.** Καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ ὅλους νὰ κάμουν νέους βοθρους, ζήτημα ὀλίγον ἡμερῶν.

Ὁ δὲ κ. Ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν ἂς σκαλίξῃ εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ μακαρίτου Σκαλιστήρη, ἐκεῖ θὰ εὕρῃ προτάσεις ἀγγλικῆς ἑταιρίας ὅπως ἐφοδιάσῃ τὴν πόλιν διὰ κινητῶν ἀποπάτων, ἀναλαμβάνουσα τὴν ἐκμετάλλευσιν δι' 99 ἔτη τῶν ἀφοδημάτων. Διότι εὐτυχῶς αὐτὸ εἶνε παρὰς, καὶ δυστυχῶς δι' αὐτῶν ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν. Εἶνε τὸ ζήτημα τοῦ κύκλου, ὃν οὐ τοῦ παρόντος νὰ σᾶς ἀναπτύξωμεν. Ἂς ἀντικαταστήσῃ τὴν Ἑταιρίαν τὴν ἀγγλικὴν διὰ καμιᾶς χρυσοκανθαρικῆς— ἥτις ἐδῶ πλέον θὰ ἦνε εἰς τὸ στοιχεῖον της— καὶ ἂς ἀποκτήσῃ τὸν ἐνδοξότερον τίτλον, ὃν ἠδύνατό ποτε νὰ ὀνειρευθῇ, τὸν τίτλον τοῦ Καθαριστοῦ τῶν Ἀθηνῶν.

Τί θὰ γίνῃ τὸ χοιρικὸν ζήτημα; Χοιροστάσιον εἰς Βάθεια, χοιροστάσιον εἰς Ἁγίαν Τριάδα, χοιράγελη ἐν τῇ ὁδῷ Πειραιῶς. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς εἴπωμεν τί ἐστι χοῖρος; Ὅτι εἶνε καλλίτερος ἀγωγὸς τοῦ μιάσματος; Ὅτι εἶνε ὁ χειρότερος ἐχθρὸς παντὸς περὶ καθαριότητος μέτρου; Ὅτι εἶνε ἱκανὸς νὰ φάγῃ αὐτὸς μόνος ὅλας τὰς περὶ καθαριότητος πιστώσεις, ἀρκεῖ νὰ τὸν ἀφήσητε ἐλεύθερον; Ἐπὶ προκατόχου Διευθύνσεως εἶχον ἀποκλεισθῇ νὰ χοιροστάσια ἔξω τῆς πόλεως. Καλὸν θὰ ἦνε νὰ αὐτὰ μέτρα νὰ λάβῃ καὶ ἡ νῦν Διεύθυνσις, καὶ ὅποιος δὲν ἀκούει: βαράτε 'ς τὸ κρέας καὶ ἂς φάνε οἱ φτωχοί!

Δέον νὰ ληφθῇ καὶ περὶ τούτου πρόνοια. Εἰς τὰ οἰνοπωλεῖα τὰ ἐντὸς τῶν κεντρικωτέρων συνοικιῶν δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπωνται μέρα μεσημέρι τραγούδια, μανέδες, καντάδες, καὶ ὠρυγαί, παρατεινόμενοι ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους. Εἶνε μία ὕβρεις τὸ τοιοῦτον εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἢ θέλεις τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ ἐργασθῇς ἢ θέλεις νὰ ἀναπαυθῇς, αἱ φωναὶ τῆς μέθης τοῦ σινάσσονται ὡς βόμβαι, ὡς φουρνέλο, ὡς σεισμοὶ καὶ ταραχὴ τῆς Καζαμιτσιόλας ἐναντίον τοῦ νευρικοῦ σου συστήματος. Χωριστὰ ὅτι ἡ ἁγιότης—δηλαδὴ, νὰ τὰ λέμε, ἡ ἀ-

---

ὀλίγον παλαιὸν οἶνον τοῦ Βορδῶ, ἔπειτα ὕδωρ, ἀκολούθως ἀνοίξας μικρὰν φιάλην περιέχουσαν ρευστὸν κιτρινωπόν, ἔχυσε σταγόνας τινὰς ἐντὸς τοῦ περιέχοντος ὕδωρ καὶ οἶνον κυάθου.

— Ἰδού, μικρά μου, εἶπε παρουσιάζων κύαθον σχεδὸν πλήρη εἰς τὴν νεάνιδα.

Ἡ Ἰωάννα ἔχουσα τῷ ὄντι δίψαν ἐκένωσε τὸν κύαθον.

Αἱ θύραι τῶν αἰθουσῶν ἠνεῴχθησαν, οἱ δὲ ὑπάλληλοι ἀνέκραξαν:

— Οἱ διὰ τὴν γραμμὴν τοῦ Ἐπινὰλ ἐπιβάται τῶν ἁμαξῶν.

Ὁ κ. Λέγενδρος καὶ ἡ σύντροφος αὐτοῦ εἰσελθόντες ἀποκατεστάθησαν ἐντὸς ἁμάξης.

Ἡ ἁμαξοστοιχία ἐκίνησε.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ἡ Ἰωάννα κατελήφθη ὑπὸ διηνεκῶν χασμημάτων, ἐστράφη, ἐκινήθη, ἐξέτεινε τὰς κνήμας, ἐτάνυσε τοὺς βραχίονας, ἔπειτα τὴν κεφαλήν. Ὁ κ. Λέγενδρος παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, οὐδόλως ἀνησυχῶν, ἀλλὰ καὶ μειδιῶν μάλιστα. Μετά τινα λεπτὰ ἡ Ἰωάννα ἔπαυσε χασμωμένη· ἡ κεφαλή της ἔπεσεν ἐπὶ ἑνὸς τῶν στηριγμάτων, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκλείσθησαν. Τότε ὁ ἰατρὸς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ σάκκου μανδύαν μεταξωτὸν ραβδωτόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκάλυψε τοὺς ὤμους της, ἔθεσε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ προσκεφαλαίου καὶ ἐκάλυψε τοὺς πόδας, τὰς κνήμας καὶ μέρος τοῦ σώματός της διὰ θερμοῦ ὁδοιπορικοῦ καλύμματος. Εἰς Ἐπινὰλ ἔφθασαν τὴν 7ην ἑσπερινὴν ὥραν. Ὁ σταθμάρχης, ὅστις εἶχε βεβαίως προειδοποιηθῇ, ἠνέῳξε μόνος τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης καὶ ἐνεχείρισε τὸν ὁδοιπορικὸν σάκκον, ὃν τῷ ἔδωκεν ὁ ἰατρός, εἴς τινα τῶν πρακτόρων αὐτοῦ, ὅπως βοηθήσῃ αὐτῷ νὰ ἐξαγάγῃ τὴν ὑπνώττουσαν ἐκ τῆς ἁμάξης. Τοῦτο ἐγένετο ταχέως. Διηυθύνθησαν ἀμέσως εἰς τὴν ἐξώθυραν, ὁ μὲν κ. Λέγενδρος φέρων τὴν Ἰωάνναν διὰ τῶν βραχιόνων, ὁ δὲ σταθμάρχης πορευόμενος πλησίον αὐτοῦ, καὶ ὁ πράκτωρ μετὰ τοῦ ὁδοιπορικοῦ σάκκου καὶ καλύμματος ἀκολουθῶν.

— Μὲ περιμένει τις, κύριε σταθμάρχα; ἠρώτησεν ὁ κ. Λέγενδρος.

— Μάλιστα, κύριε ἰατρέ, ὑπάρχουσι δύο ἅμαξαι ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ σταθμοῦ.

— Ἄ! «Λοιπὸν ὁ γηραιὸς λοχαγὸς καὶ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς εἶνε ἐδῶ;

— Μάλιστα, κύριε· εὑρίσκονται ἀμφότεροι εἰς τὸ γραφεῖόν μου· φοβοῦνται ὅμως νὰ φανῶσιν.

— Ὡς βλέπετε, οὐδεὶς ὑπάρχει φόβος, αὕτη κοιμᾶται.

— Ἐὰν ἐξύπνα;

— Ὄχι· θὰ κοιμηθῇ οὕτω μέχρι τῆς ὀγδόης πρωϊνῆς τῆς αὔριον.

Κεκρυμμένοι ὄπισθεν τῶν παραπετασμάτων παραθύρου ὁ Ἰάκωβος Βαιγιὰν καὶ ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν παρεφύλαττον.

Ὅταν ἡ Ἰωάννα ἐκαλύφθη καλῶς διὰ τοῦ μανδύου καὶ

ναγκαιότης τῆς ἐργασίας τῆς καθημερινῆς πρέπει νὰ ἦνε σεβαστή. Ἀλλοῦ τὰ οἰνοπωλεῖα κλείουν τὴν Κυριακὴν, ἐδῶ ἐπειδὴ εἶνε τὰ πάντα ξεβράκωτα, ἂς κουτσοπίνουν καὶ μέρα μεσημέρι ἀκόμη, ἀλλὰ ἐν σιγῇ, εὐφυολογοῦντες καὶ κουβεντιάζοντες, ὄχι ὅμως καὶ νὰ κωφαίνοντες τὸν κόσμον καὶ φέροντες αὐτὸν εἰς ἀπόγνωσιν τὴν ὥραν ἐκείνην, ὅταν τὸν τύχουν μελαγχολικὸν ἢ νὰ σκοτώσῃ ἢ νὰ σκοτωθῇ. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ μᾶς προστατεύσῃ καὶ εἰς τοῦτο ὁ ἀγαπητὸς Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Ὅσον ἀφορᾷ μίαν εἰδικὴν περίπτωσιν, τὸ γειτονικόν μας εἰς τὸ Γραφεῖον Οἰνοπωλεῖον Ἀμπαζοπούλου· περὶ τούτου τὴν παράκλησιν ἡμῶν ὀφείλομεν εἰς τὸν εὐγενῆ γείτονα Διευθυντὴν Δομπρογιάννην, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ὁποίου θὰ γίνωνται αὐταὶ αἱ παρεκτροπαὶ τοῦ λάρυγγος.

Ἡ ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς Ἴσχιας εὐεργετικὴ παράστασις πανηγυρικὴ διεξήχθη χθὲς ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ὀλυμπίων. Οἱ συμπολῖται ὑμῶν ἀθρόοι συνέρρευσαν δικαιοῦντες τὴν ἐγνωσμένην φιλανθρωπίαν τῆς πόλεως. Ἡ ἰταλικὴ σημαία ἐκυμάτιζε πρὸ τῆς σκηνῆς ἐν ἀδελφικῇ διαχύσει μετὰ τῆς ἑλληνικῆς. Ἐν ἀρχῇ ὅλον τὸ προσωπικὸν τοῦ θιάσου ἔψαλε τὸν ἑλληνικὸν ὕμνον **Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη,** ἡ ἀθάνατος μουσικὴ τοῦ ὁποίου ἐξόχως συγκινεῖ ἐν τοιαύταις ἑορταῖς καὶ ἐνώπιον πλήθους· ἀσκεπεῖς καὶ ὄρθιοι οἱ θεαταὶ ἤκουσαν τοὺς ὡραίους ἐκείνους φθόγγους, τοὺς ἀφαρπάζοντας τὴν φαντασίαν μέχρι τῶν ἡρωϊκῶν ἐκείνων ἡμερῶν τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας. Ἔπειτα ἤρξατο ἡ παράστασις τῶν «Πουριτανῶν» ἀντὶ τῆς Λουκίας ὡςεἶχεν ἀγγελθῆ. Μετὰ τὴν δευτέραν πρᾶξιν ὁ ὑψίφωνος κ. de «Sandi» ἔψαλε τὸ ἆσμα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ἐν τῇ Ἰόνῃ, μεθ' ὃ ἡ μουσικὴ ἐπαιάνισε τὸν ἰταλικὸν ὕμνον, ὃν ἐπίσης οἱ θεαταὶ ἠκροάσθησαν ὄρθιοι καὶ ἀσκεπεῖς καὶ ἐχειροκρότησαν ζωηρῶς. Ἐν γένει ἐπεκράτησε καθ' ὅλην τὴν παράστασιν εὐγενές τι συναίσθημα ἑορτασίμου φαιδρότητος· διότι προκειμένου περὶ τοιούτων εὐεργετικῶν σκοπῶν ἡ κοινωνία καὶ οἱ πολῖται οἱ εὐνοοῦντες καὶ μετέχοντες αὐτῶν ἀφήνουσι νὰ φέρωνται ὑπὸ τῆς καρδίας των καὶ δὲν ὑποπίπτουσιν εἰς τοὺς μικρολόγους καὶ ταπεινοὺς ὑπολογισμούς, οὓς πρὸ ἡμερῶν εἰς ἀναγνώστης τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ἠθέλησε νὰ ἐξεγείρῃ ἐξ ὑπερβολικοῦ ἴσως πατριωτικοῦ ζήλου. Μεταξὺ τῶν ἐθνῶν καὶ προκειμένου περὶ φιλανθρωπίας, δὲν ἐρωτᾶται «τί καλὸν με ἔκαμες σὺ καὶ θέλεις νὰ σοῦ κάμω κ' ἐγώ;» Αὐτοὶ εἶνε ὑπολογισμοὶ ἰδιωτικοὶ καὶ ἐμπορικοί, ἴσως δικαιολογούμενοι ἐνίοτε μεταξὺ ἀτόμων, ἀλλ' οἵτινες δέον νὰ παύσωσι προκειμένου περὶ φιλανθρωπικῆς τινος πράξεως. Πολλάκις μέχρι τοῦδε ἀπεδείχθη ὅτι ὑπάρχει πεῦμα ἀδελφότητος μεταξὺ Ἰταλῶν καὶ ἑλλήνων παρ' ἀμφοτέροις τοῖς ἔθνεσι· ἀλλὰ καὶ ἐχθρικωτάτη ἡμῖν ἂν διέκειτο ἡ Ἰταλία, ἡμεῖς δὲν εὐεργετοῦμεν τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ τὴν παθοῦσαν ἐν Ἴσχιᾳ ἀνθρωπότητα..

Σήμερον ἦτο ἡ ποιητικωτάτη καὶ λαϊκωτάτη πανήγυρις ἐν Μοσχάτῳ. Ἐν τῇ γνωστῇ ταύτῃ ρωμαντικῇ θέσει ὀλίγον μακρὰν τοῦ φαληρικοῦ κύματος συνέρχεται κατὰ πᾶν ἔτος ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὁ λαὸς τῆς Ἀττικῆς ἵνα ἑορτάσῃ κατὰ τὴν ἰδίαν καὶ ἰδιόρρυθμον ἀντίληψιν τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος. Τὸ ἑορταστικὸν πνεῦμα τοῦ ἀρχαίου καὶ νεωτέρου ἕλληνος δυστυχῶς περιορίζεται ὀσημέραι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν ἰδεῶν τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ. Ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις οὐδέποτε ἄλλοτε ἐνθυμεῖται τὸν λαὸν ἢ ὅτε πρόκειται περὶ ἐκμεταλλεύσεως αὐτοῦ διὰ τοῦτο οὐδὲν πράττει πρὸς ἀναζωπύρησιν τῶν παραδόσεών του. Ἀλλ' ἐν ὅσῳ ὑπάρχει λαός αἱ τοιαῦται πανηγύρεις αἱ περιβεβλημέναι χαρακτῆρα θρησκευτικὸν ἅμα καὶ φυσιολογικὸν θὰ συγκεντρώσωσι κόσμον τερψίχορον καὶ φιλεύθυμον.

τοῦ καλύμματος καὶ κατεκλύθη ὡς ἐπὶ κλίνης, ὁ σταθμάρχης ἐπανῆλθε ταχέως εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ εἶπεν εἰς τοὺς δύο ἀναμένοντας :

— Δύνασθε νὰ φανῆτε.

Ὥρμησαν μέχρι τῆς ἁμάξης, τῆς ὁποίας οἱ ἡνίοχοι κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ ἰατροῦ ἠναγκάζοντο νὰ ἀπομακρυνθῶσι.

Τέλος ὁ Ἰάκωβος Βαιγιὰν καὶ ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἴδωσι τὴν μορφὴν τῆς Ἰωάννας. Ὁ γέρων ἤνωσε τὰς χεῖρας καὶ ἐψιθύρισε μετὰ τόνου ἀπεριγράπτου τρυφερότητος.

— Κόρη μου, κόρη μου !

Ἀμφότεροι σκιρτῶντες καὶ τὸ στόμα ἠνεῳγμένον, τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν διεσταλμένας, τὸ σῶμα κεκλιμένον πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἔχοντες, παρετήρουν τὴν ὑπνώττουσαν μετὰ περιπαθείας. Θὰ ἔμενον δὲ ἐπὶ μακρὸν χρόνον οὕτως, ἐν ἐκστάσει, ἐὰν ὁ ἰατρὸς δὲν ἀπέσπα αὐτοὺς λέγων :

— Ἀναχωρήσωμεν, κύριοι, ἀναχωρήσωμεν.

Ἀφοῦ συνέσφιξαν ἀλλήλων τὰς χεῖρας, ὁ μὲν ἰατρὸς κατέλαβε θέσιν παρὰ τῇ ἀσθενεῖ αὐτοῦ, ὁ δὲ γέρων καὶ ὁ νεανίας ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς ἑτέρας ἁμάξης.

Μετὰ μίαν στιγμὴν αἱ δύο ἅμαξαι ἐξήρχοντο τῆς πόλεως καὶ διηυθύνοντο εἰς τὸ Μαρέϊλ ὅπου ἔφθασαν ὀλίγῳ πρὸ τῆς ἑνδεκάτης ὥρας.

Ἡ οἰκία τοῦ γηραιοῦ λογαχοῦ ἦτο φωταγωγημένη ἐν τῷ ὀρόφῳ. Ἡ Γερτρούδη ἀνέμενεν.

Ἡ Ἰωάννα μετηνέχθη ἀμέσως ἐκ τῆς ἁμάξης εἰς τὸν θάλαμόν της καὶ ἐτοποθετήθη ἐν τῇ κλίνῃ της. Ἐκεῖ ἐν τῷ εὐθύμῳ τούτῳ θαλάμῳ, ἐν ᾧ οὐδὲν εἶχε μεταβληθῆ, ἡ Ἰωάννα ἔμελλε νὰ ἐξυπνήσῃ καὶ νὰ ἴδῃ, ἅμα ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἦσαν εἰς αὐτὴν οἰκεῖα. Ἀλλὰ ποία θὰ ἦτον ἡ συνέπεια τῆς ἐγέρσεως ταύτης !

Μόνος ὁ Θεὸς ἐγίνωσκε τοῦτο. Ὁ κ. Λέγενδρος εἰς πάσας τὰς ἐρωτήσεις, ἃς ἀπηύθυνον ὁ γέρων, ὁ νεανίας καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ Γερτρούδη, ἀπήντα ἀμεταβλήτως.

— Ἀναμένωμεν. Αὔριον, αὔριον !

Αὔριον ! Πόσα πράγματα ἐν μόνῃ τῇ λέξει ταύτῃ !

ΙΕ'

Η ΕΓΕΡΣΙΣ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ.

Ὁ ἰατρὸς Λέγενδρος ἐγνώριζεν ἐντελῶς τὴν δύναμιν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ναρκωτικοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε δώσει εἰς τὴν ἀσθενῆ αὐτοῦ.

Ἦτον ἀνάγκη νὰ φθάσῃ ἡ Ἰωάννα κοιμωμένη εἰς Μαρέϊλ, ἵνα εὑρεθῇ κατὰ τὴν ἔγερσιν αὐτῆς ἐν τῷ δωματίῳ της, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι μετηνέχθη ἐν αὐτῷ.

Τέλος πάντων ὁ πρωθυπουργὸς ἀπεφάσισε νὰ συμβουλευθῇ καὶ ἄλλους παρὰ τὴν ἐμπάθειάν του περὶ τοῦ σκανδαλώδους ζητήματος τῶν ὑπὸ τοῦ Ρούφου διορισθέντων *λογιστῶν* καὶ *δοκίμων* οὓς ἀρνεῖται νὰ ὁρκίσῃ τὸ ὑπουργεῖον. Κατά τινας ἐφημερίδας τὸ ζήτημα ἀνετέθη εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Συλλόγου τῶν νομικῶν συμβούλων. Ἡ γνώμη τῶν κυρίων τούτων μετὰ τὴν γνωστὴν γνωμοδότησιν τοῦ διαπρεποῦς νομομαθοῦς κ. Οἰκονομίδου, τὴν τοσοῦτον ἰσχυρῶς καὶ σαφῶς ἠτιολογημένην δὲν δύναται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νὰ ἀποβῇ ἢ ὑπὲρ τῶν νέων τούτων καὶ κατὰ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης τοῦ πρωθυπουργοῦ. Ἂν ὁ κ. Ροῦφος παρέτεινεν ὀλίγον καιρὸν ἀκόμη τὴν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον φιλίαν του βεβαίως θὰ ἀποκαθίσταντο ἄνευ θορύβου τινὸς οἱ νέοι οὗτοι. Ἀλλὰ νὰ ἀδικῶνται ἕνεκα τῶν ἀνεξερευνήτων *κριμάτων* τῆς πολιτικῆς τοῦτο εἶναι καὶ ἀπάνθρωπον καὶ βδελυρόν. Τὸ «δικός μου ἄνθρωπος καὶ δικός σου» τῶν πολιτιτευομένων μας πρέπει νὰ περιβάλεται καὶ μὲ ἕνα τινὰ τύπον ἐντροπῆς. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ κκ. νομικοὶ σύμβουλοι δὲν θὰ ἀναλάβωσι τὴν εὐθύνην ν' *ἀντισταθμίσωσι* δι' ἐναντίας γνώμης τὴν γνωμοδότησιν τοῦ κ. Οἰκονομίδου.

Ἀπὸ τὸν κ. Παρασκευΐδην, τὸν Ἕλληνα, ἀπαιτοῦμεν νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς Ἀρμένιδες νὰ παραστήσουν τὴν *Ὡραίαν Ἑλένην* καὶ νὰ διακωμωδήσουν καὶ αὐτοὶ τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θεάς μας· ἄλλως, ἂς ἦνε βέβαιος, ὅτι θὰ βάλωμεν καμιὰ ἑκατοσταριὰ λεβέντιδων, ἐπὶ κεφαλῆς δ' αὐτῶν τὸν ἀρχιλεβέντην Διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, καὶ θὰ τοὺς τὸ κάμωμεν θάλασσ καὶ τὸ θέατρον καὶ τὸ Φάληρον καὶ τοὺς ἀρμένιδες καὶ τῆς ἀρμένισες ἄνω κάτω.

Μία τῶν ἀποδείξεων περὶ τοῦ ἐμπαθεστάτου χαρακτῆρος τῶν πρὸ μηνὸς καὶ ἐπέκεινα διεξαχθεισῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν εἶνε καὶ τὸ ὅτι διαρκεῖ εἰσέτι εἰς πολλὰς ἐπαρχίας ἡ ἔντασις καὶ ἡ σύρραξις τῶν παθῶν. Τὸ «Μὴ Χάνεσαι» δὲν ἔπαυσεν εἰσέτι δεχόμενον ὕβρεις διὰ τὸν ἐναντίον τοῦ κ. Μελᾶ διεξαθέντα ὑπ' αὐτοῦ ἀγῶνα. Οἱ δὲ δημόται Κέας κατατρώγονται ἀκόμη εἰς βαθμὸν ἀσπλαγχνίας διὰ τῶν ἐφημερίδων ἐν αἷς ἀλληλοψήνονται καὶ ἀλληλοβράζονται. Ἀλλὰ τὸ κακὸν θὰ ἦτο ἀνώδυνον, ἂν ὁ πόλεμος οὗτος δὲν εἶχεν ἄλλα ὅπλα ἢ τὸν κάλαμον καὶ τὴν μελάνην. Δυστυχῶς καὶ τὰ ἐν Ζακύνθῳ καὶ τὰ ἐν Πάτραις καὶ τὰ ἐν Ναυπακτίᾳ καὶ Μολάοις ἐσχάτως ἀγγελθέντα ἐξαιρετικοῦ χαρακτῆρος κακουργήματα πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀντήχησις καὶ συνέχεια τῶν ἐκλογῶν. Τί φρονεῖ πρὸς ταῦτα ἡ Κυβέρνησις; Εὐκαιρεῖ ἀπὸ τὰ μεγάλα σχέδια νὰ δώσῃ προσοχὴν καὶ εἰς τὰ μικρὰ αὐτὰ ζητήματα τῆς ἀλληλοκτονίας τῶν πολιτῶν; Ὡς τόσον πολὺ ἀνόητοι πρέπει νὰ εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ὅπου φονευόμεθα τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὰς ἐκλογὰς διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον ὑποψήφιον.

Νὰ ἦνε ἀληθὲς ἆρά γε ὅτι εἰς τὸν φίλον μας Καρακατσάνην, λιμενάρχην Πειραιῶς, ὀφείλεται ἡ σύλληψις τῶν τριῶν διὰ δυναμίτιμος ἁλιευόντων πλοιαρίων; Εὖγε ἀδελφέ. Αὐτὸ τὸ κακὸν, αὐτὴ ἡ ἀσπλαγχνία καθ' ὅλης τῆς φυλῆς τῶν ἰχθύων πρέπει νὰ παύσῃ ἐκτελουμένη εἰς τὰ πρόθυρα οὕτως εἰπεῖν τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ Φαλήρου. Ἡ θάλασσά μας κινδυνεύει νὰ ἐρημωθῇ τῶν κατοίκων της ἕνεκα τῆς φιλοκερδίας τῶν ἁλιέων καὶ ἕνεκα τῆς ἀναλγησίας τῶν ἀρχῶν μας. Ἐν ἄλλαις χώραις μελέται σοβαραὶ καὶ πολυδάπανοι γίνονται περὶ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἰχθύων, παρ' ἡμῖν ἐξέλιπον σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν εἴδη τινὰ ἰθαγενῶν ἰχθύων ἀπὸ τῶν θαλασσῶν μας. Ἀλλ' εἶσαι βέβαιος, φίλτατε λιμενάρχα ὅτι οἱ συλληφθέντες ὑπὸ σοῦ δὲν ἔχουσι κουμπάρον κανένα βουλευτὴν Ἀττικῆς διὰ νὰ ἀποφύγωσι τὴν τιμωρίαν των; Ἂν ἔχωσι, κακὰ ἔκαμες νὰ τοὺς συλλάβῃς καὶ σὲ συμβουλεύομεν

Κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ κ. Λεγένδρου, ὅστις μόνος εἶχε παρασκευάσει τὸ κίτρινον ρευστὸν καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀνάμιξιν αὐτοῦ μετὰ οἴνου καὶ ὕδατος, ὁ ὕπνος ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ δέκα ἓξ περίπου ὥρας. Ἐπειδὴ τὸ ναρκωτικὸν ἐλήφθη τὴν ἑσπέραν τὴν τετάρτην ὥραν καὶ τέταρτον, ἡ Ἰωάννα ἔμελλε νὰ ἐγερθῇ τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης, ὡς εἶχεν ἀναγγείλει ὁ ἰατρὸς, κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν.

Ἀπὸ τῆς ἕκτης ὥρας ἕκαστος εὑρίσκετο ἐν τῇ θέσει του. Ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ Ἰάκωβος Βαιγιὰν ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ ἔχοντες τὸ οὖς τεταμένον καὶ ἕτοιμον νὰ ἀκούσῃ καὶ τὸν τελευταῖον κρότον. Ὁ γέρων εἶχε θέσει ἐπὶ τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ τὴν ταινίαν οὗ ἔφερε παρασήμου.

Ἡ Γερτρούδη ἐν τῷ μαγειρείῳ παρεσκεύαζε τὸ πρόγευμα. Τὸ γάλα ἦτο ἐπὶ τοῦ πυρὸς καὶ τὰ τεμάχια τοῦ ἄρτου ἕτοιμα, ἵνα τεθῶσιν ἐπὶ τῆς ἐσχάρας.

Ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν ἀνέμενεν ἐν τῷ κήπῳ ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς Ἰωάννας. Δὲν ἔφερεν οὔτε τὴν στολὴν τοῦ λοχαγοῦ τῶν Οὐσσάρων, οὔτε τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ἀστοῦ, ἀλλὰ προσωρινῶς τὴν ἀρχαίαν στολὴν τοῦ δραγόνου μετὰ τῶν γαλονίων τοῦ ἐπιστάθμου.

Ὁ Φιντὲλ καὶ αὐτὸς εὑρίσκετο ἐν τῇ θέσει του. Ἀλλὰ δὲν διεδραμάτιζε πλέον κάλλιστα τὸ πρόσωπόν του.

Ἡ ὀγδόη ἐσήμανεν ὥρα. Ὁ Ἰάκωβος-Βαιγιὰν ἦν λευκὸς ὡς σουδάριον καὶ ἔτρεμε σύσσωμος. Αἱ φρένες του ἐκάμφθησαν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἕδρας αὐτοῦ.

— Θάρρος καὶ δύναμιν, κύριε! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ ἰατρός· μετὰ μίαν στιγμὴν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσητε καὶ δὲν πρέπει ἡ φωνή σας νὰ τρέμῃ.

Οἱ λόγοι οὗτοι παρήγαγον τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἤθελε παραγάγει μαστίγωσίς τις, ὁ δὲ γέρων ἠνωρθώθη ἀμέσως.

— Παρῆλθεν, ἀπήντησε, τόρα εἶμαι ἰσχυρός.

Ἀνέμειναν δέκα ἔτι λεπτά. Ὁ ἰατρὸς ἔχων τὸ οὖς εἰς τὴν θύραν προσκεκολλημένον ἤκουσε μακρὸν ἀναστεναγμόν, ὃν ἐπηκολούθησεν ἓν χάσμημα.

— Ἡ στιγμὴ πλησιάζει, εἶπεν.

Ἡ Ἰωάννα περιεστράφη, ἐκίνησε τοὺς βραχίονας. Ὁ Φιντέλης καθήμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, παρετήρει αὐτήν. Δέκα ἔτι λεπτὰ παρῆλθον. Τέλος ἡ Ἰωάννα ἠνέῳξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠγέρθη βραδέως ἐπὶ τῆς κλίνης στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός της.

— Βάϐ, βάϐ!

Καὶ ὡσεὶ ἀνέμενε τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ Φιντὲλ ὥρμησεν ἐπὶ τῆς κλίνης σείων τὴν οὐρὰν του ἐξαπλούμενος πλησίον τῆς Ἰωάννης, ὅπως λείξῃ τὸ πρόσωπόν της καὶ χώσῃ τὴν κεφαλήν του ἐντὸς τῆς ἀγκάλης της, ὡς ἄλλοτε ὁ κύων ὃν ἀντικαθίστα.

— Ὦ! εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

Ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της, ἔπειτα ἐπὶ τοῦ κυνὸς καὶ ἐπανέλαϐεν.

νὰ καθίσῃς καλὰ εἰς τὴν θέσιν σου, διότι φόβος εἶνε μὴ τὴν χάσῃς, ἂν καλὰ τώρα οἱ βουλευταὶ Ἀττικῆς..... τὸ εἶχα λησμονήσει· καλὰ ἔκαμες νὰ τοὺς συλλάβῃς.

Ἔληξεν ἤδη—καὶ ὑποθέτομεν αἰσίως—καὶ ὁ ἐπὶ κατασκευῇ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Γκίλφορδ διαγωνισμός. Ἑπτὰ ἐν ὅλῳ ἦσαν τὰ σταλέντα ἔργα ἔτυχε δὲ τῶν πλειοτέρων ψήφων τὸ πρόπλασμα τοῦ Κοσμᾶ Ἀπέργη. Τώρα, κύριε πρύτανι, εἰς τὸ ἔργον! νὰ ἴδωμεν τίνος εὐτυχοῦς θνητοῦ, ζῶντος ἢ ἀποθαμμένου, τὸν ἀνδριάντα θὰ φαντασθῇς νὰ κατασκευάσῃς. Ἡ πρυτανεία τοῦ ρέκτου Κυριακοῦ πρέπει νὰ κληθῇ πρυτανεία ἀνδριαντοποιίας.

Ὁ καπνοπώλης κ. Μενιδιάτης ἐπέδωκεν ἀναφορὰν πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν αἰτούμενος τὴν ἄδειαν νὰ ἱδρύσῃ ἐργοστάσιον ἐκκοπῆς καπνοῦ. Τοιουτοτρόπως ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν ἀποκτᾷ ἰσχυρότατον ὀπαδὸν τῶν φορολογικῶν του μεταρρυθμίσεων καὶ ζηλωτὴν τοῦ συστήματός του. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ παρασημοφορηθῇ ἐξάπαντος.

ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Αἱ συχναὶ παρακελεύσεις σου ὅπως σοὶ γράψω τι διὰ τὴν ἐφημερίδα μοῦ προξενοῦν, σὲ βεβαιῶ, πόνον καὶ βαθεῖαν θλῖψιν καὶ πολλάκις μ' ἐμβάλλουσιν εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι καὶ οἱ γράφοντες καὶ οἱ μὴ γράφοντες καταφεύγουν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Ἐνθυμοῦ, μοὶ λέγεις, ἐνίοτε καὶ τὴν τάλαινα πατρίδα καὶ ἐκπλήρου τὸ πρὸς αὐτὴν χρέος! Ἀλλ' ἂν ἦτο δυνατὸν δι' αὐτοῦ τοῦ εὐτελεστάτου καὶ λεπτολέπτου ξυλαρίου, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου εἶν' ἐμπεπεγμένον τεμάχιον ἐσκωριασμένου σιδήρου, νὰ παραχθῇ καλόν τι, ἂν ἐκ θαύματος ἠδύνατό τις νὰ τὸ χειρισθῇ ὡς κραταιὸν μοχλὸν ὅν· ἀνασκώπτων τὴν πλάκα τῆς ἀδιαφορίας ὑπὸ τὴν ὁποίαν καθεύδει ἡ πατρὶς δὲν θὰ ἐθυσίαζε πάντα καὶ δι' ὅλου τοῦ βίου αὐτοῦ ἱδρῶτι περιῤῥεόμενος, δὲν θὰ ἐκυπτεν ἐπὶ τούτου τοῦ ξυλαρίου;

Καὶ τώρα γράφε, ἂν ἔχῃς ὄρεξιν! Κρύπτων καθημερινῶς τὸ ἐγερτήριον, κηρύττων μεγαλοφώνως καὶ ἀφόβως τοὺς κινδύνους οὓς διατρέχει ἡ πατρὶς καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ—ῥιπτων διὰ τεχνητῶν φακῶν ἐπὶ ἁπλέτως φωτιζομένης ὀθόνης τὴν εἰκόνα τῶν ἀσχημιῶν καὶ τῶν αἰσχῶν, ἢ τῆς ἀκηδίας καὶ ἀμεριμνομερίμνης, ζωγραφίζων τὸν διάβολον ἐπὶ τοῦ τοίχου διὰ τῶν φοβερωτέρων χρωμάτων τῆς κυλάσεως, κραυγάζων, ὀλοφυρόμενος, κατακοπτόμενος, ὀλολύζων, σύρων τοὺς συμπολίτας ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ ἐνδύματος ἵνα τοῖς ἐπιστήσῃς τὴν προσοχήν: — Ἡ Μακεδονία κινδυνύει, ἡ Μακεδονία χάνεται, τὸ μέλλον τοῦ ἑλληνισμοῦ στενεύει, πνίγεται, ἡ μεγάλη ἰδέα δολοφονεῖται καὶ ἡ μικρὰ ἰδέα θριαμβεύει καὶ ἡ Ἑλλὰς προετοιμάζεται ν' ἀποτελέσῃ μέλος der K. K. osterreichischen vaterrnlander (τῶν καισαροβασιλικῶν αὐστριακῶν χειρῶν τοῦ στέμματος) μὲ τὴν τακτικῶς λειτουργοῦσαν landtay της, τὴν δίαιταν καὶ τὰ ἰδιαίτερα προνόμιά της καὶ παρὰ τὸν ἐξαυστριακισμὸν ἐπίκειται ὁ ἠθικὸς ἐξανδραποδισμός μας καὶ... καὶ... καὶ τόσα ἄλλα ὅσα εἴπαμεν καὶ ἐπανελάβομεν καὶ ἀνεμασσήσαμεν καὶ ἀναμυρηκῶμεν καθ' ἑκάστην — τί ἀπολαμβάνει ἐκ τούτων πάντων; Ἂν ἦναι ὀλίγον εὐαίσθητος καὶ ἂν ἐν τῇ καρδίᾳ του ὑπάρχει ἀκόμη μία ἴς δονουμένη ἐκ τοῦ πάθους τοῦ πατριωτισμοῦ — διότι καὶ τοῦτο εἶναι πάθος ὡς πᾶν ἄλλο— μελαγχολεῖ ὀλίγον περιπίπτει εἰς ἀθυμίαν... ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ μεσημβρινοῦ γεύματος. Ἐκτὸς τούτου, ἐγὼ τοὐλάχιστον, οὐδὲν ἄλλο εἶδον καταφανὲς

— Ὦ! ὤ!

Ὁ Φιντὲλ ἤρχισε τότε νὰ ἐξορμᾷ ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Φιντέλ! ἐπροφερεν ἡ νεᾶνις διὰ φωνῆς δισταζούσης.

Ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ ὁ ἰατρὸς ἤκουσε καὶ τὸ βλέμμα του ἔσχεν ἀκτινοβολίαν τινά.

— Βάϐ, βάϐ! ἀπήντησεν ὁ κύων, ἅμα ἐφώνησε τὸ ὄνομά του.

Αἱ δὲ θωπεῖαι ἤρχισαν καὶ πάλιν.

— Φιντὲλ, Φιντὲλ, εἶπε πάλιν ἡ Ἰωάννα, ὡσεὶ ἀπηυθύνετο εἰς ἑαυτήν.

Λαϐοῦσα δὲ τὸν κύνα ἐφίλησε πολλάκις ἐπὶ τοῦ μετώπου. Τοῦτο βεβαίως ἀνέμενεν ὁ Φιντὲλ, διότι ἀμέσως ἐπήδησεν εἰς τὸ δωμάτιον ὑλακτῶν ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ μετέϐη εἰς τὴν θύραν τοῦ Ἰακὼϐου Γρανδὲν, τὴν ὁποίαν ἔξεε διὰ τῶν ποδῶν. Τοιουτοτρόπως ἔκαμνε καὶ ὁ ἄλλος κατὰ πᾶσα πρωΐαν.

Ἡ Ἰωάννα καθημένη ἐπὶ τῆς κλίνης διηύθυνε τοὺς ἐκπεπληγμένους ὀφθαλμούς της πανταχοῦ τοῦ θαλάμου, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν προσηλοῦντο ἔτι εἰς οὐδὲν τῶν ἐν αὐτῷ, ἐπειδὴ καὶ τῇ ἐφαίνοντο πάντα ἀόριστα, συγκεχυμένα. Ἐκ νέου ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς πράττει τις, ὅστις αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἐξύπνησε καλῶς.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τούτοις, ἡ ὅρασις αὐτῆς κατέστη ἧττον ἀμφιῤῥεπὴς, ϐεϐαιοτέρα· τοῦτο ἦν ὡς τις ὁμίχλη διασκεδαζομένη.

Τὸ δικτυωτὸν τοῦ παραθύρου ἦν καταϐιϐασμένον, ἀλλ' ὁ θάλαμος, ἐν ᾧ εἰσέδυεν ἡλιακή τις ἀκτὶς ἦν ἐπαρκῶς φωτισμένος.

Ἡ Ἰωάννα ἀνεγνώρισε τέλος τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκετο, τὸν θάλαμόν της. Ἀναμφιϐόλως δὲν ὑπῆρχεν εἰσέτι ἡ σκέψις· ϐραδέως, ἐπιμόχθως ἀφυπνίζετο τὸ λογικόν. Ἤμελλεν ἀρά γε νὰ διαῤῥήξῃ τοὺς δεσμοὺς καὶ νὰ ἐξέλθῃ θριαμϐεῦον ἀπὸ τὰ σκότη τῆς νυκτός;

Ἡ δοκιμασία ἤρχιζε καὶ ἔμελλε νὰ ἦνε ἀποφασιστικὴ διὰ τὴν Ἰωάνναν εἴτε ὑπὸ τὴν μίαν εἴτε ὑπὸ τὴν μίαν εἴτε ὑπὸ τὴν ἄλλην ἔποψιν. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς τώρα προσηλοῦντο διὰ μακρῶν ἐπὶ ἑκάστου ἀντικειμένου, ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου κεκαλυμμένου διὰ τάπητος, ἔργου τῶν χειρῶν της, ἐπὶ τῶν καθεκλῶν, ἐπὶ τοῦ μονοποδίου, τῆς ἱματιοθήκης, τῆς νυκτερινῆς τραπέζης, τῶν λευκῶν παραπετασμάτων, ἐπὶ τοῦ ὡρολογίου ἀνηρτημένου εἰς τὸν ἦλον, οὗ ἡ χρυσῆ ἅλυσος ἐκρέματο, ἐπὶ τοῦ ψαθίνου πίλου, ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων της, ἐσθῆτος, ὑποχιτωνίου, στηθοδέσμου, ἐσωκαρδίου, περιζώματος, χειριδίων, τεθειμένων ἐπὶ καθέκλας, ὡς συνείθιζε καθ' ἑσπέραν νὰ πράττῃ κατακλινομένη, ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων, περιποδίων, ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν περικνημίδων ἐρριμμένων κάτω τῆς κλίνης καὶ ἐπὶ τοῦ Φιντὲλ, ὅστις περιεστρέφετο ἐν τῷ θαλάμῳ μεταϐαίνων διαρκῶς ἐκ

προϊὸν ταύτης τῆς πράγματι γενναίας καὶ φιλοπάτριδος ἄνευ ἀστεϊσμῶν ἐκστρατείας ἦν ἀπό τινος ὀλίγον σοβαροὶ δημοσιογράφοι, πρωτοστατοῦντος τοῦ «Μὴ Χάνεσαι», ἤρξαντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ ἐξωτερικοῦ, τοὐτέστι τοῦ ζωτικοῦ ζητήματός μας. Ἡ κυβέρνησις συνεκινήθη διόλου; Ὄχι. Οἱ πολῖται τοὐλάχιστον, τὰ ἄτομα ἐταράχθησαν, ἐζωήρευσαν, ἀπέπεισαν τὴν νάρκην, ἤνοιξαν τὰ ὄμματα. ἠθέλησαν νὰ σκεφθοῦν, νὰ συλλογισθοῦν, νὰ ἴδουν ὀλίγον ἀποτερω τοῦ ἄκρου τῆς ρινός των; Τίποτε! Τίποτε, τίποτε!...

Ἔλαβον ζωηρότερον χρόνον ἀρά γε ἔκτοτε αἱ ναυτικαὶ παρασκευαί, ἄνευ τῶν ὁποίων οὐκ ἔστι τι γενέσθαι τῶν δεόντων; «Ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ ναυτικὴ ἐπιτροπὴ ἐξακολουθεῖ συντόμως σπουδάζουσα τὸ σοβαρὸν τοῦτο ζήτημα». αὐτὸ εἶναι! Πρόκειται, βλέπεις, νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα τοῦ πηδαλίου τοῦ ἀεροστάτου ἢ νὰ τετραγωνισθῇ ὁ κύκλος; καὶ καθ' ὃ χρονικὸν διάστημα ἠδύνατο νὰ ᾖ προκεχωρημένη κατὰ τὸ ἥμισυ ἡ κατασκευὴ ἐξ θωρηκτῶν ἀξιολόγων, τὰ ὁποῖα τοῦ χρόνου εἰς τοιαύτην ἐποχὴν νὰ καταπλέωσιν ὑπερήφανα εἰς τὰς θαλάσσας μας; διαπλέοντα προκλητικῶς τὰς ὡραίας θαλάσσας μας, ἃς οἱ αὐστριακοὶ θέλουν νὰ ὑποδουλώσουν, ἡ ἐπιτροπὴ μελετᾷ... μελετᾷ καὶ δὲν εἶν' ἀπίθανον ν' ἀκούσωμεν ὅτι αὖριον δίδει ἐξετάσεις, ἐκτὸς ἂν ἕως τότε λάβωσι τὰ μέλη αὐτῆς καιρὸν νὰ προσκηθῶσι ἀλλαλοδιαδόχως εἰς Ἀθήνας ὡς ὑπουργοὶ τῶν ναυτικῶν. Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ χερσαία Ρουμανία παρασκευάζει στόλον ἀνώτερον τοῦ ὑπάρχοντος νῦν ἐν Ἑλλάδι, ἡ Βουλγαρία αὐτὴ λαμβάνει δωρούμενα παρὰ τῆς Ρωσσίας· δὲν ἠξεύρω πόσα καλὰ πλοῖα, ἴσως δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Σερβία κατορθώσῃ νὰ φέρῃ μέχρι Βελιγραδίου στόλον θωρηκτὸν ὑπὸ κανένα ἑλβετὸν ἀρχιναύαρχον ἕως ὅτου ἡ Ἑλλὰς κατορθώσῃ νὰ καταρτίσῃ ἡμίσειαν δωδεκάδα ἀξιομάχων πλοίων.

Νὰ τὰ λέγωμεν λοιπὸν καὶ πάλιν; Ν' ἀρχίσωμεν πάλιν λιν τὰ ἴδια; Τὰ στρατιωτικά, καὶ τὰ περίφημα στελέχη καὶ τὴν μονοετῆ θητείαν καὶ ὅλα τ' ἄλλα τὰ καταλήξαντα εἰς τὴν ἰδανικὴν μόνον παράστασιν στρατοῦ ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ ἡμῶν;

Ἐγὼ τοὐλάχιστον φοβοῦμαι μήπως ἐκ ταύτης τῆς συνεχοῦς ἐπαναλήψεως, κατόπιν τῆς ὁποίας οὐδὲν ἐπέρχεται τὸ πρακτικόν, συμβῇ ὅλως τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα· συνειθίσει ὁ κόσμος εἰς τὴν εἰκόνα αὐτὴν τῆς ἀπελπισίας καὶ ἢ δὲν τὴν πιστεύει πλέον, ἀφοῦ βλέπει ὅτι μ' ὅλα ταῦτα ἐξακολουθεῖ πολὺ καλὰ καὶ νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ τὸν ριτινίτην του καὶ νὰ ροφᾷ ἡδονικῶς τὸν ἀργιλέ του καπνίζων τὸ λαθρεμπορευμένον τουμπεκὶ καὶ νὰ καταβαίνῃ εἰς τὸ δροσερὸν Φάληρόν του, ἂν ἔχῃ εἰς τὸ θηλάκιον τὸ 1 φράγκον του—καὶ αὐτὰ νομίζω ὅσα ἠριθμησα εἶναι τὰ ἐπαρκοῦντα εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ νεωτέρου ἕλληνος—ἢ νὰ ἐξοικειωθῇ πρὸς αὐτὴν καὶ ν' ἀρχίσῃ σιγὰ σιγὰ νὰ τὴν βλέπῃ θελκτικήν, ὡς ὅταν λάβῃ τις ἄσχημον σύνευνον καὶ ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι μετ' αὐτῆς ἑκὼν ἄκων θὰ ἐγκαταβιώσῃ σχηματίζει τὴν ἠρωϊκὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν θεωρῇ ἐξαισίαν καὶ ὀρεκτικωτάτην.

Λοιπόν, νὰ γράψω θέλεις; Ὄχι, ὄχι, προτιμῶ, πρὸς χάριν σου, νὰ διηγοῦμαι παραμύθια, παρὰ νὰ συντάσσω ἄρθρα περὶ ἐξωτερικῶν ζητημάτων καὶ Μακεδονίας.

Ῥάπης.

Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σοφία, 30 Ἰουλίου

Ἐκφραζόμενοι περὶ αὐτῆς ὁμοφώνως λέγουσιν ὅτι ἂν γίνῃ ὁ σιδηρόδρομος θὰ προοδεύσῃ πολὺ ἡ Σοφία. Καὶ φαίνεται λίαν πιθανὸν τὸ τοιοῦτον. Τὰ ἀνάκτορα εἶνε κτίριον

τῆς κλίνης εἰς τὴν θύραν καὶ ἐκ τῆς θύρας εἰς τὴν κλίνην. Ἐφαίνετο μὲν σύννους, ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς ἀνεζωπυροῦτο, τὸ βλέμμα της ἐφωτίζετο. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔσειε τὴν κεφαλήν· τὰ χείλη της ἐκινοῦντο, ἀλλ' οἱ λόγοι δὲν ἐξήρχοντο ἀκόμη ἐκ τοῦ λάρυγγός της.

Αἴφνης ἀπώθησε τὰ ἐφαπλώματα, ἐξήγαγε τοὺς πόδας ἐκτὸς τῆς κλίνης καὶ διολισθήσασα εὑρέθη ὀρθή, ἀπέναντι τοῦ κατόπτρου. Ἀόρατον μειδίαμα διῆλθε διὰ τῶν χειλέων της. Τὰ ἐνδύματά της ἦσαν πλησίον αὐτῆς, ἐφόρεσε τὸν στηθόδεσμόν της, τὸν αὐτὸν ὃν εἶχεν ἀφήσει ἐν τῷ θαλάμῳ πρὶν μεταβῇ ἵνα ῥιφθῇ εἰς τὸν ποταμόν, μετὰ ταῦτα ἐφόρεσεν ὑποχιτώνιον, ἔπειτα τὸ ἐσωκάρδιον.

Ἐξ ἐνστίκτου ἀνελάμβανε τὰς ἀρχαίας αὐτῆς ἕξεις.

Ὁ Φιντὲλ ἐποίει πέριξ αὐτῆς ἅλματα ὑλακτῶν.

— Βάβ, βάβ, βάβ!

Περιεστρέφετο περὶ τὰς γυμνὰς κνήμας της, ἃς συνελάμβανε διὰ τῶν ὀδόντων της, χωρὶς νὰ σρίγξῃ αὐτάς, τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν της, τὰς πτέρνας, τὰ γαστροκνήμιά της. Αὕτη ἀπώθει ἐλαφρῶς αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς λέγουσα.

— Παῦσε, παῦσε λοιπόν! Ὦ! τὸν κακόν!

Καθίσασα ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς κλίνης ἐφόρεσε τὰ περιπόδιά της, ἅπερ προσέδεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων διὰ τῶν περικνημίδων αὐτῆς, ἔπειτα ἐφόρεσε τὰ πεδιλά της.

Παρατηρήσασα τὸ ὡρολόγιόν της καὶ ἰδοῦσα ὅτι ἐδείκνυεν ὀκτὼ καὶ τεσσαράκοντα λεπτά.

— Εἶναι ἐξώρας, ἐψιθύρισε.

Προϋχώρησε βήματά τινα καὶ ἔστη πρὸ τοῦ κωμματηρίου, τοῦ ὁποίου τὸν καλυπτῆρα ἤγειρε· τὸ ὕδωρ εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς ὑδρίας ἕτοιμον νὰ χυθῇ ἐντὸς τοῦ νυπτῆρος. Μηχανικῶς ἤνοιξε τὸν πρῶτον σύρτην· τὰ πάντα ἦσαν ἐν τῇ τάξει ἐν ᾗ τὰ εἶχεν ἀφήσει· ἓν τινι κυτίῳ χρυσᾶ νομίσματα, ἐν ἑτέρῳ κοσμήματα. Λαβοῦσα δακτύλιον, τὸ τελευταῖον δῶρον τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ, τ ῦ ὁποίου ὁ μονόλιθος ἀδάμας ἠκτινοβόλησεν εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἐπέρασεν εἰς τὸν δάκτυλόν της.

Ὡμίλει χαμηλοφώνως, τόσον χαμηλοφώνως, ὥστε τοῦτο ὁμοίαζε πρὸς ψιθυρισμὸν φύλλων δένδρων.

Ἐν τῷ ἑτέρῳ δωματίῳ ἤκουον αὐτὴν περιερχομένην τὸν θάλαμον, ποδοκροτοῦσαν, κινοῦσαν τὰ ἔπιπλα. Εἰκοσάκις ὁ Ἰάκωβος Βαιγιὰν ἀπεπειράθη νὰ διανοιξῇ τὴν θύραν, ἵνα ἴδῃ. Ἀλλ' ὁ κ. Λέγενδρος δὲν ἄφηκεν αὐτὸν νὰ κάμῃ τὴν ἀπερισκεψίαν ταύτην. Τὸν ὀφθαλμὸν προσηλωμένον εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλείθρου ἔχων ὁ ἰατρὸς παρετήρει τὰς κινήσεις τῆς νεάνιδος. Εἶδεν αὐτὴν γυμνομένην, κτενίζουσαν τὴν μακρὰν κόμην της, πλέκουσαν αὐτὴν καὶ περισκλοῦσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ καρφίδων.

Τότε ἀνορθωθεὶς ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Ἰάκωβον Βαιγιὰν καὶ ὑπῆγε νὰ κρυβῇ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου.

(Ἀκολουθεῖ)